Α/Α	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΝΟ ΥΠΟΨΗΦΙΟΥ ΔΙΔΑΚΤΟΡΑ	ΤΙΤΛΟΣ ΔΙΔΑΚΤΟΡΙΚΗΣ ΕΡΕΥΝΑΣ	ΤΡΙΜΕΛΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗ	ΠΕΡΙΛΗΨΗ
1.	Fields, Rhodell	Γνωσιακή Ανάλυση Θρησκευτικών Χορωδιακών Έργων του 20ου αιώνα	Αθανάσιος Ζέρβας (επιβλέπων) Eric Honour Κυριάκος Νεκτάριος Πάρης	Η διατριβή αυτή είναι μία προσπάθεια εξιχνίασης των αιτιών που θέτουν πολλά χορωδιακά έργα του 20ου αιώνα σε υψηλότερες θέσεις στις προτιμήσεις του κοινού από αντίστοιχα έργα των ιδίων συνθετών της ίδιας περιόδου. Η βασική υπόθεση και βάση της διατριβής είναι ότι πολλοί συνθέτες του 20ου αιώνα χρησιμοποίησαν διαφορετικές και περισσότερο βατές τεχνικές σύνθεσης κατά την σύνθεση έργων θρησκευτικού χαρακτήρα αντί της καινοτόμας μουσικής και συνθετικής διαλέκτου που χρησιμοποιούσαν στην οργανική και ορχηστρική τους μουσική. Περαιτέρω ερευνάται αν και κατά πόσο αυτές οι βατές μουσικές επιλογές από πλευράς συνθετών ήταν προϊόν καθαρής συνειδητής επιλογής ή σε ποιό βαθμό οι εν λόγω συνθέτες λειτούργησαν ασυνείδητα κυρίως με βάση αρχετυπικές μουσικές φόρμες που συνδέουν κάθε ανθρώπινο εγκέφαλο με τα θρησκευτικά του πρότυπα.
2.	Αδελφοπούλου, Θάλεια	Από την πρακτική του partimento στη θεωρία των σχημάτων: Προς μια συστηματική αναλυτική προσέγγιση της μουσικής του Νικόλαου Χαλικιόπουλου Μάντζαρου και των μαθητών του	Πέτρος Βούβαρης (επιβλέπων) Αθανάσιος Ζέρβας Κωνσταντίνος Καρδάμης	Η παρούσα έρευνα προτείνει την συστηματική αναλυτική προσέγγιση της δομής της μουσικής του Ν. Χ. Μάντζαρου και των μαθητών του μέσω μιας ιστορικά ενημερωμένης μεθοδολογικής προσέγγισης. Μια τέτοια προσέγγιση μπορεί να περιλαμβάνει ένα πλουραλιστικό αναλυτικό μοντέλο με εργαλεία της κοινής πρακτικής της τονικής μουσικής, αφού το έργο του Μάντζαρου και των μαθητών του χρονολογείται από τον 19ο αιώνα, εμπίπτοντας στην περίοδο αυτή. Εκτός από το συνθετικό τους έργο, πολλοί από τους Επτανήσιους συνθέτες είναι γνωστοί για το παιδαγωγικό τους έργο, αφού όχι μόνο δίδαξαν ανώτερα θεωρητικά αλλά κατέγραψαν το παιδαγωγικό τους σύστημα σε πραγματείες της εποχής, οι οποίες, ως λογικό επακόλουθο, έχουν μία θέση ανάμεσα στα μεθοδολογικά εργαλεία ανάλυσης. Ωστόσο, για έναν ιστορικά συναφή τρόπο προσέγγισης της δομής της συγκεκριμένης μουσικής, είναι σκόπιμος ο άμεσος συσχετισμός του με τη μουσική πραγματικότητα στα Επτάνησα κατά τον 18ο και 19ο αιώνα, η οποία επηρεάστηκε από την Ιταλία και τα μουσικά της κέντρα (Νάπολη, Μιλάνο). Χαρακτηριστική και διαδεδομένη τεχνική του ναπολιτάνικου μουσικού συστήματος ήταν η πρακτική του partimento, με την οποία επιβεβαιωμένα ήρθαν σε επαφή ο Μάντζαρος και οι μαθητές του, καθιστόντας τη μελέτη των partimenti της εποχής χρήσιμο αναλυτικό εργαλείο. Άμεσα συνδεδεμένη με τα partimenti είναι η καινοτόμα θεωρία των μουσικών σχημάτων του Robert Gjerdingen. Δεδομένης της ιστορικής συνάφειας της πρακτικής του partimento τόσο με τη μουσική του Μάντζαρου και των μαθητών του, όσο και με τη θεωρία των μουσικών σχημάτων, φαίνεται ερευνητικά δόκιμη η συστηματική προσέγγιση της δομής της μουσικής των πρώιμων συνθέτων της Επτανησιακής σχολής μέσω της θεωρίας αυτής.
3.	Αθανασίου, Ιωάννης	Τροπικότητα και εναρμόνιση: η λαϊκή κιθάρα στην ελληνική αστική λαϊκή μουσική των 78 στροφών (1936-1941)	Τσικουρίδης, Ελευθέριος (επιβλέπων) Ιωάννης Πλεμμένος Ρενάτα Δαλιανούδη	Η λαϊκή κιθάρα αποτελεί ένα από τα πρωταγωνιστικά όργανα στην ελληνική αστική λαϊκή μουσική. Υπήρξε ένα όργανο με πλήθος συμμετοχών από την αρχή της σχετικής δισκογραφίας των 78 στροφών, όντας σχεδόν αναπόσπαστο από αυτή. Μέσα από τους κύριους εκφραστές της εξεταζόμενης περιόδου αντλούνται οι δυνατότητες της και οι τεχνικές της, φανερώνοντας έτσι τους πολυποίκιλους χαρακτήρες και ερμηνείες της. Αυτό, διότι η κιθάρα εισήχθη στο εξεταζόμενο ρεπερτόριο ως ετερότοπο όργανο από τα υπόλοιπα που το απάρτιζαν, όντας ένα όργανο διαμορφωμένο κυρίως για διαφορετικούς τύπους μουσικής. Αν και κατέχει κυρίως το ρόλο της αρμονικής συνοδείας μέσω διάφορων τεχνικών εναρμόνισης, η ίδια δεν παύει να εμφανίζεται και ως σολιστικό όργανο. Σε ορισμένα δε ηχητικά τεκμήρια η ίδια έχει και αυτόνομο χαρακτήρα. Εκτός της τεχνικής φύσης του οργάνου, υιοθετούνται διαφορετικές τεχνικές από τα υπόλοιπα όργανα που συνυπάρχουν στους εκάστοτε τύπους ορχήστρας και σταδιακά αντικαθίστανται από την κιθάρα, διατηρώντας -σε υπαινικτικό επίπεδο- τα στοιχεία τους. Το νέο όργανο που δημιουργείται παίρνει την ονομασία «λαϊκή κιθάρα» ως η ελληνική παραλλαγή της κιθάρας. Η μελέτη των τεχνικών εναρμόνισης σε συνάρτηση με την τροπικότητα του ρεπερτορίου αποτελεί σημαντικό αντικείμενο έρευνας και μελέτης ώστε να εξηγηθούν όχι μόνο αρμονικά ζητήματα, αλλά και η όλη ιδιόμορφη λειτουργία του ελληνικού μουσικού πολιτισμού ο οποίος δανείζεται, επεξεργάζεται, παραλλάσσει και εντέλει αξιοποιεί επιλεκτικά στοιχεία διαφορετικών πολιτισμών. Το ρεπερτόριο στην ελληνική αστική λαϊκή μουσική από τη δισκογραφία των 78 στροφών κι έπειτα δεν έμεινε ποτέ στάσιμο από την είσοδο της κιθάρας -και κατ' επέκταση της εναρμόνισης- ενώ υπέστη διαρκή εξέλιξη. Το ρηχό consensus περί «Ανατολής – Δύσης» ως δίπολο, καταρρίπτεται, δίνοντας στον ελληνικό μουσικό πολιτισμό μια ενιαία πολυτασική ταυτότητα.

4.	Αμπατζίδης, Αθανάσιος	Η πολυστιλιστική σύνθεση ως μέσο αντιστικτικής δραματουργίας στον κινηματογράφο και στις παραστατικές τέχνες.	Γεώργιος Κυριακάκης (επιβλέπων) Πέτρος Βούβαρης Φρεζής Ερρίκος	Η προτεινόμενη διδακτορική διατριβή επιδιώκει τη συνομιλία μεταξύ της χρήσης του πολυστιλισμού και της δραματουργικής αντίθεσης στον κινηματογράφο και τις παραστατικές τέχνες. Για τον σκοπό αυτό προτίθεται κατά βάση να κινηθεί γύρω από τη σύνθεση και παρουσίαση νέων πολυμεσικών έργων με κεντρικό αισθητικό άξονα τη χρήση πολυστιλιστικής μουσικής ως αντιστικτικού δραματουργικού μέσου, ενώ επιπλέον θα διερευνήσει και την ιστορική πορεία του πολυστιλισμού και της αισθητικής-νοηματικής αντίθεσης της μουσικής ως προς τη δραματουργία ενός άλλου έργου. Η χρήση μιας μουσικής γλώσσας, εμπορικής κατά κύριο λόγο, κυρίως στη σύνθεση για τον κινηματογράφο, που έχει ως πλαίσιο αναφοράς τη μουσική του 19ου αιώνα κυρίως, καθώς και των πρώτων δεκαετιών του 20ου, σε συνδυασμό με την αλματώδη ανάπτυξη της μουσικής τεχνολογίας και τη δυνατότητα οικιακής ηχογράφησης με εικονικά, συνθετικά και φυσικά όργανα, επαναπροσδιορίζει τα δεδομένα στη σύνθεση μουσικής για τον κινηματογράφο και τις παραστατικές τέχνες και δημιουργεί ερωτήματα σχετικά με τις νέες αισθητικές κατευθύνσεις που έχει ή δύναται να πάρει η μουσική σύνθεση στα μέσα αυτά. Το παραπάνω πλαίσιο οδηγεί σε μια σειρά ερωτημάτων και αναζητήσεων ως προς τη σύνθεση για τον κινηματογράφο και τις παραστατικές τέχνες, που συγκλίνουν προς δύο κεντρικούς και αλληλένδετους προβληματισμούς: α) Τι δυνατότητες υπάρχουν και ποιες συνέπειες προκύπτουν από τη διεύρυνση της χρήσης πολυστιλιστικών συνθετικών μέσων ως αντιθετικών δραματουργικών εργαλείων; β) Ποιες νέες κατευθύνσεις θα μπορούσε να πάρει η σύνθεση για τον κινηματογράφο και τα πολυμεσικά έργα, η οποία δεν εντάσσεται στο κυρίαρχο εμπορικό ρεύμα; Τα παραπάνω ερωτήματα αποτελούν και τους πρωταρχικούς κορμούς αναζητήσεων της παρούσας διδακτορικής πρότασης, τα οποία αναμένεται να εξειδικευτούν περαιτέρω στην πορεία. Η διδακτορική μου διατριβή θα περιλαμβάνει συνθετική δραστηριότητα που θα συνοδεύεται από την απαραίτητη έρευνα με παρουσίαση σειράς έργων για τον κινηματογράφο και τις παραστατικές τέχνες, βιβλιογραφική επισκόπηση και ποιοτική ανάλυση περιπτώσεων αντιστικτικής χρήσης μουσικής σε ήδη υπάρχοντα κινηματογραφικά έργα.

5.	Αποστόλου, Ανδρέας-Φοίβος	Leo Ornstein: άνοδος και πτώση μιας ξεχασμένης ιδιοφυίας πρώιμος μοντερνισμός, εβραϊκά στοιχεία και στιλιστική εξέλιξη στο πιανιστικό του ιδίωμα	Αθανάσιος Ζέρβας (επιβλέπων) Claude Baker Shun-Lin Chou	Στόχος της διατριβής είναι να αναδειχθεί η ιστορική σημαντικότητα και στυλιστική ποικιλότητα του έργου του Leo Ornstein. Θα συγκριθούν έργα του για πιάνο και θα ερευνηθεί η εξέλιξη της γραφής του από έντονο μοντερνισμό-φουτουρισμό σε εξπρεσιονισμό με παραδοσιακά Σλαβικά και Εβραϊκά στοιχεία. Θα χρησιμοποιηθούν αναλυτικές μέθοδοι, όπως: φθογγικά σύνολα, segmentation, τροπική ανάλυση και μελωδική ανάλυση μοτιβικών κυττάρων. Μέσω της εκτέλεσης των έργων του για πιάνο, ηχογραφήσεων, και εύρεσης σχετικού εκδοθέντος υλικού, θα αναδυθεί ο ρόλος που εξυπηρετούν τα στυλιστικά στοιχεία στην ερμηνεία της μουσικής του. Τέλος, για να δημιουργηθεί μία πλήρης εικόνα του πλαισίου του έργου του, θα διεξαχθεί ιστορική έρευνα για την επιρροή του στο κίνημα του πρώιμου μοντερνισμού στην Αμερική, καθώς και την ευρεία καλλιτεχνική σκηνή του 20ου αιώνα ως συνθέτη, πιανίστα και παιδαγωγού.
6.	Βλαχάκη, Μαρίνα	Η επίδραση της χρήσης του Συστήματος Kodaly στην ανάπτυξη της πρίμα-βίστα του πιάνου σε μαθητές 6 έως 8 ετών.	Πέτρος Βούβαρης (επιβλέπων) Λελούδα Στάμου Νικόλαος Ζαφρανάς	Η εκ πρώτης όψεως ανάγνωση, η ικανότητα ενός μουσικού να διαβάσει και να εκτελέσει βλέποντας για πρώτη φορά μια μουσική παρτιτούρα, θεωρείται βασική δεξιότητα για όλους τους μουσικούς και ακόμα σημαντικότερη για τους πιανίστες. Ευρήματα ερευνών έχουν αναδείξει, εκτός των άλλων, την ενίσχυση του ρόλου της εσωτερικής ακοής (νοερής μουσικής ακουστικής αναπαράστασης) ως έναν από τους σημαίνοντες παράγοντες για μία επιτυχημένη εκ πρώτης όψεως ανάγνωση. Παράλληλα, μελέτες έχουν δείξει ότι η χρήση του κινητού Ντο, μιας προσέγγισης όπου οι συλλαβές αντανακλούν σχετικές τονικές λειτουργίες και όχι απόλυτους φθόγγους, για τη διδασκαλία σολφέζ βοηθάει στην εκπαίδευση και ανάπτυξη της εσωτερική ακοής. Η συντριπτική πλειοψηφία των μελετών που ερευνούν την επίδραση του κινητού Ντο στην εκ πρώτης όψεως ανάγνωση αφορούν το τραγούδι, ενώ μικρός είναι ο αριθμός αυτών που έχουν ασχοληθεί με την πρακτική της χρήσης του κινητού Ντο στην οργανική εκτέλεση. Ακόμα και όταν αυτό συμβαίνει, η πλειοψηφία τους αφορά κυρίως μονοφωνικά όργανα (π.χ. έγχορδα, πνευστά) ή/και μαθητές μεγαλύτερης ηλικίας. Η μελέτη της πρακτικής στην εκ πρώτης όψεως στο πιάνο, και ειδικότερα στους νέους αρχάριους μαθητές, με χρήση του κινητού Ντο είναι εξαιρετικά περιορισμένη. Ως εκ τούτου, στόχος της προτεινόμενης μελέτης είναι να ερευνήσει την επίδραση της διδασκαλίας σολφέζ με χρήση κινητού Ντο στις επιδόσεις αρχάριων μαθητών πιάνου στην εκ πρώτης όψεως ανάγνωση.

7.	Κανάκης, Συμεών	Θεωρητικές και Διδακτικές προσεγγίσεις στην οκταηχική δομή, το ισοκράτημα και την ερμηνεία ψαλτικών μελών	Κυριάκος-Νεκτάριος Πάρης (επιβλέπων) Άννα-Μαρία Ρεντζεπέρη Σπυρίδων Αντωνίου	Σκοπός της παρούσης εργασίας είναι να προσεγγίσει και να δημιουργήσει προβληματισμό σε σχέση με πρακτικές και θεωρητικές ψαλτικές έννοιες, όπως η οκταηχική δομή και συμπεριφορά μελών, το αμέσως σχετιζόμενο με αυτά ισοκράτημα και ως αποτέλεσμα την ερμηνεία τους. Πιο συγκεκριμένα, προτείνεται ένας τρόπος διδακτικής προσέγγισης και ανάλυσης της τροπικότητος των μελών – οκταηχική ανάλυση, χρησιμοποιώντας συνδιαστικώς εργαλεία και ορολογία από την σκέψη των πρό και μετά νέας μεθόδου διδασκάλων της ψαλτικής. Γίνονται θεωρητικές και διδακτικές προσεγγίσεις σε γενικές ομάδες μελών, αλλά και πιο συγκεκριμένα στο αργό ιδιόμελο του Ιακώβου Πρωτοψάλτου, Θαυμαστή του Σωτήρος. Εξετάζεται, η σχέση του ισοκρατήματος με τα παραπάνω ως πρόταση ισοκρατηματικής ανάλυσης στο συγκεκριμένο ιδιόμελο. Όσον αφορά την χορωδιακή πρακτική των μελών και ιδιαίτερα του ισοκρατήματος παρουσιάζονται κριτικά κάποιες από τις πρώτες καταγραφείσες εμπειρίες μουσικών ψαλτών, όπως του Αγγέλου Βουδούρη και του Κωνσταντίνου Ψάχου.
8.	Καραμανίδης, Χαράλαμπος	Η ρυθμική πρακτική στη σειραϊκή μουσική του WEBERN	Πέτρος Βούβαρης (επιβλέπων) Γεώργιος Κυριακάκης Αθανάσιος Ζέρβας	Σκοπός της έρευνας είναι να διερευνήσει τις διαφορετικές πτυχές της ρυθμικής πρακτικής του έργου του Webern στη σειραϊκή του μουσική. Ο σειραϊσμός είναι μια ευρύτερη έννοια οργάνωσης της ατονικότητας που περιλαμβάνει όλα τα στοιχεία που διέπουν το δωδεκαφθογγισμό ο οποίος αντιμετωπίζει την κάθε νότα του συγκερασμένου μουσικού συστήματος ακριβώς το ίδιο στις μεταξύ τους σχέσεις έτσι ώστε να μην υπερέχει κάποιος φθόγγος έναντι των υπολοίπων και δημιουργήσει έλξη τονικού κέντρου. Η διαδοχή αυτή δεν υπονοεί παραδοσιακές μουσικές δομές. Κυριαρχούν αντιστικτικές τεχνικές όπως αναστροφή και αντιστροφή με αποτέλεσμα να δημιουργηθούν 48 σειρές από το βασικό μουσικό υλικό. Η διαφορά του από το δωδεκαφθογγισμό είναι ότι μένει ανοιχτό το ενδεχόμενο η αρχική σειρά να μην αποτελείται και από τους 12 φθόγγους. Έτσι επιτυγχάνεται ένας ολοκληρωτικός έλεγχος των μελωδικών και ρυθμικών στοιχείων που απαρτίζουν μία σύνθεση από την αρχική της μορφολογική ιδέα, που είναι η σειρά. Όσον αφορά την ρυθμική πρακτική πραγματοποιείται εστίαση στο πως οργανώνεται σε αφηρημένο επίπεδο η έννοια του ρυθμού, οι ρυθμικές σειρές σε έργα που είναι ολικά σειραϊκά, και γίνεται σύγκριση στο επίπεδο της ρυθμικής επιφάνειας με έργα δωδεκαφθογγικά μη σειραϊκά καθώς και με ποιες πρακτικές τεχνικές οργανώνεται η ρυθμική αυτή πρακτική. Γίνεται εμβάθυνση στον μετασχηματισμό των ρυθμικών αυτών σειρών καθώς και ποια αλληλεπίδραση υπάρχει μεταξύ των ρυθμικών με τις φθογγικές σειρές και τις σειρές δυναμικής εφόσον υπάρχουν. Εξετάζεται ο τρόπος συνύπαρξης των ρυθμικών αυτών σειρών για τη δημιουργία μια ρυθμικής επιφάνειας και ποια «συνομιλία» πραγματώνεται ανάμεσα στο αφηρημένο και το απτό της ρυθμικής επιφάνειας. Στόχος είναι η διερεύνηση της κρίσης του θέματος και του ρυθμού ως μια ενιαία μελωδικο-ρυθμική και αρμονική ενότητα μη μεταβαλλόμενης κατά τη διάρκεια μιας ή περισσοτέρων επανεμφανίσεων (επανεκθέσεων) και η ως εκ τούτου προκύπτουσα αλλοίωση της παραδοσιακής (κλασικής και ρομαντικής) αντίληψης περί της έννοιας του ρυθμού.
9.	Καραμούζη, Πανάγιω	Ο ρόλος των κρουστών οργάνων στη γλώσσα της εκτέλεσης και η λειτουργία τους ως επικοινωνιακό μέσο	Αναστάσιος Βασιλειάδης (επιβλέπων) Δήμητρα Τρυπάνη Αθανάσιος Ζέρβας	Στην παρούσα εργασία κεντρικό αντικείμενο μελέτης αποτελεί η εκτέλεση των κρουστών οργάνων και η αναζήτηση μέσω μιας σωματοκεντρικής προσέγγισης της εκτέλεσης και της δημιουργίας, μιας βαθύτερης επικοινωνίας. Τα κρουστά ως κατ' εξοχήν "φιλικά προς τον άνθρωπο" μουσικά όργανα ευνοούν την ανάπτυξη μιας ιδιαίτερης σχέσης μεταξύ εκτελεστή και μέσου. Ωστόσο, η λειτουργία των κρουστών ως δομική σταθερά αναφοράς καθώς και η πολυμορφία τους, που δημιουργεί κατά κάποιον τρόπο ένα "σύνολο μέσα στο σύνολο", τονίζουν τον επικοινωνιακό χαρακτήρα τους και ανοίγουν περεταίρω ορίζοντες συνεργασίας και κοινωνικής δράσης για τους μουσικούς τους. Βασικό εργαλείο της μεθοδολογίας μου αποτελεί η παρακολούθηση της πορείας ενός νεοσύστατου κουαρτέτου κρουστών οργάνων του οποίου τα μέλη διαφέρουν ως προς το επιστημονικό και καλλιτεχνικό υπόβαθρο, την αισθητική, το φύλλο, την κοινωνική προέλευση καθώς και τον επαγγελματικό προσανατολισμό. Η αλληλεπίδραση των μελών κατά τη διάρκεια των δοκιμών η εξέλιξη και η συμπεριφορά του κουαρτέτου ως πλέον ένας "ζωντανός οργανισμός" στις δημόσιες εμφανίσεις τους αποτελούν σημαντικό υλικό επεξεργασίας της έρευνας μου. Αντλώντας πηγές από το θεωρητικό πεδίο της κοινωνικής ανθρωπολογίας, μουσικολογίας και παιδαγωγικής της μουσικής διερευνάται ο δρόμος μίας διαφορετικής προσέγγισης της λειτουργίας των κρουστών οργάνων και τα οφέλη της προς το ευρύτερο κοινωνικό σύνολο.

10.	Λαμπριανίδης, Θεόφιλος	Όπερα τσέπης όπερα και μικρή φόρμα/λακωνικό περιεχόμενο: διερεύνηση και αξιοποίηση των δυνατοτήτων της μινιατούρας και/ή του αφορισμού στη σύνθεση όπερας	Γεώργιος Κυριακάκης (επιβλέπων) Πέτρος Βούβαρης Ερρίκος Φρεζής	Το ζήτημα της φόρμας, της χρονικής διάρκειας και της παρουσίασης μουσικοθεατρικών μορφών, οι οποίες κατά παράδοση είναι υψηλών απαιτήσεων τόσο στον ερμηνευτικό όσο και στον τομέα της υλοποίησης, είναι ερωτήματα που παρά τη διαχρονική τους παρουσία, εξακολουθούν με μεγαλύτερη ένταση να απασχολούν τους δημιουργούς και να προβληματίζουν ιδιαίτερα τη διεθνή μουσική κοινότητα τον τελευταίο αιώνα, συνιστούν ένα ευρύ πεδίο έρευνας και καλλιτεχνικής δημιουργίας, με στόχο αφ' ενός τη ρεαλιστική παραγωγή σκηνικών έργων κι αφ'ετέρου την επικαιροποίηση των αισθητικών και στρατηγικών επιδιώξεων των δημιουργών. Η προτεινόμενη διδακτορική διατριβή, προτίθεται αφ' ενός να διερευνήσει την ιστορική πορεία της φόρμας με έμφαση στη μικρή φόρμα και αφ' ετέρου να

				αξιοποιήσει τα αποτελέσματα της έρευνας μέσω της σύνθεσης και παραγωγής-παρουσίασης νέων έργων με κεντρικό μορφολογικό άξονα τη λακωνικότητα, με τρόπο που να μη στερεί από αυτά την πληρότητα.
11.	Μαύρου, Ειρήνη	Επίδραση της λεκτικής και μη-λεκτικής επικοινωνίας στην διαμόρφωση της σχέσης του δασκάλου πιάνου και μαθητή	Λελούδα Στάμου (επιβλέπουσα) Θεοδώρα Ψαλτοπούλου Peter Gouzouasis	Οι έρευνες των τελευταίων δεκαετιών υπογραμμίζουν τη σημασία και το ρόλο της ανθρώπινης αλληλεπίδρασης και επικοινωνίας, λεκτικής και μη λεκτικής, στη διαδικασία μάθησης και στην εκπαιδευτική διαδικασία, ειδικά στη μουσική εκπαίδευση. Το ενδιαφέρον των ερευνητών για την αλληλεπίδραση δασκάλου-μαθητή οδήγησε τα τελευταία χρόνια σε σημαντικές ερευνητικές μελέτες, οι οποίες θα αποτελέσουν το θεωρητικό υπόβαθρο της διατριβής. Η σχεδιαζόμενη μελέτη, η οποία θα πραγματοποιηθεί σε ζευγάρια (δασκάλων και μαθητών) σε ένα συγκεκριμένο μάθημα, αποσκοπεί στην καλύτερη κατανόηση της σχέσης μεταξύ των δασκάλων με τους μαθητές τους. Πριν το μάθημα συμπληρώνεται ένα ερωτηματολόγιο, διαφορετικό για τον δάσκαλο και τον μαθητή. Μετά το τέλος του μαθήματος συμπληρώνεται ακόμα ένα ερωτηματολόγιο, διαφορετικό για τα μέλη της ερευνώμενης δυάδας. Τα ερωτηματολόγια περιέχουν ερωτήσεις τύπου Likert και ανοιχτού τύπου. Οι ερωτήσεις αφορούν τη διερεύνηση των προσδοκιών μεταξύ των δασκάλων και των μαθητών τους σε τρία επίπεδα: (1) στο επίπεδο της «επαγγελματικής» τους σχέσης, (2) στο επίπεδο της διαπροσωπικής τους σχέσης, και (3) στο επίπεδο της προσωπικής συναισθηματικής κατάστασης του καθενός ξεχωριστά. Μετά την συμπλήρωση των ερωτηματολογίων, ακολουθεί ημι-δομημένη συνέντευξη από τους συμμετέχοντες στην έρευνα. Τα δεδομένα θα αναλυθούν ποσοτικά και ποιοτικά από δύο εξωτερικούς αναλυτές. Η παρούσα έρευνα φιλοδοξεί να φωτίσει την - καθοριστικής σημασίας για την αποτελεσματικότητα της διδασκαλίας - διμερή σχέση μαθητή και δασκάλου πιάνου. Η γνώση σε βάθος των πιθανών προσδοκιών και η επίδρασή τους στη σχέση των εκπαιδευτικών μουσικών οργάνων με τους μαθητές τους, μπορεί να αποτελέσει ένα πρόσθετο εργαλείο ευαισθητοποίησης σχετικά με την ποιότητα της συνεργασίας τους και να βελτιώσει τη μαθησιακή διαδικασία με προφανή οφέλη για τους δασκάλους και τους μαθητές.
12.	Νικολαΐδης, Νικόλαος	Ερμηνεία και εκτέλεση, έρευνα, στις σονάτες του Αιμίλιου Ριάδη για βιολοντσέλο και πιάνο	Δημήτριος Πάτρας (επιβλέπων) Αθανάσιος Ζέρβας Χρήστος Σαμαράς	Οι σονάτες για βιολοντσέλο του Αιμίλιου Ριάδη είναι από τα λιγότερο διαδεδομένα έργα του Θεσσαλονικιού συνθέτη. Μέσω της προτεινόμενης διατριβής θα επιτευχθεί η υψηλού επιπέδου ερμηνεία, ανάλυση και ηχογράφησή τους. Ταυτόχρονα στόχος είναι να πραγματοποιηθεί μια λεπτομερής και ολοκληρωμένη εκτύπωση του μουσικού κειμένου. Από τη σκοπιά της ανάλυσης θα επιχειρηθεί η ενδελεχής έρευνα της δομής θεματικού υλικού και του μελωδικού χαρακτήρα των έργων και των επιμέρους μερών τους. Επιπλέον θα αναζητηθούν οι πηγές έμπνευσης του συνθέτη καθώς και το ευρύτερο περιβάλλον των επιρροών του, τόσο στην περίοδο που συντέθηκαν οι σονάτες όσο και γενικότερα σε ολόκληρο το διάστημα της ζωής του.
13.	Παζαρούλας, Χαράλαμπος	Έργα Ελλήνων συνθετών για σόλο κοντραμπάσο	Ευγένιος Πολίτης (επιβλέπων) Αθανάσιος Ζέρβας Αναστάσιος Βασιλειάδης	Η παρούσα διδακτορική διατριβή έχει ως σκοπό την καταγραφή, τεκμηριωμένη αξιολόγηση, ερμηνευτική προσέγγιση και παρουσίαση των έργων Ελλήνων συνθετών για σόλο κοντραμπάσο, μέσα από τη δημιουργία θεματικών ενοτήτων με βάση το ιστορικοκοινωνικό πλαίσιο σύνθεσης, καθώς και την υφολογική, σημειογραφική και δεξιοτεχνική τους ταυτότητα. Ενδεικτικά αναφέρονται τα έργα «Διονυσιακόν» του Γιάννη Α. Παπαιωάνου, «Εν πυρί» του Στέφανου Βασιλειάδη, «Θέραψ» του Ιωάννη Ξενάκη, «Σουίτα» του Ανέστη Λογοθέτη και «Two Likes» του Θόδωρου Αντωνίου. Η επεξεργασία, η έκδοση έντυπης και οπτικοακουστικής επιμέλειας καθώς και οι συναυλιακές τους παρουσιάσεις, αποτελούν βασικούς στόχους και πρωταρχικά υλικά για τη διεύρυνση της μέχρι και σήμερα περιορισμένης φιλολογίας του κοντραμπάσου με έργα Ελλήνων συνθετών.
14.	Παναγιωτίδης, Παναγιώτης	19ου αιώνα. Συμβολή στην μορφολογία και ανάλυση της συλλαβικής ψαλμωδίας.	Κυριάκος-Νεκτάριος Πάρης (επιβλέπων) Μαρία Αλεξάνδρου Σπυρίδων Αντωνίου	Η παρούσα εργασία παρουσιάζει και αναλύει τον Ν΄ ψαλμό, ο οποίος αποτελεί συστατικό μέρος της ακολουθίας του όρθρου, αναγινωσκόμενος τις καθημερινές και ψαλλόμενος την Κυριακή. Το θέμα εντάσσεται στην ιστορία της χριστιανικής λατρείας και στην ερμηνεία και εκτέλεση ψαλτικής, ως Συλλαβική Ψαλμωδία, καθότι εξετάζει από μουσικής πλευράς έναν ψαλμό/ύμνο ο οποίος αποτελεί δομικό στοιχείο της ακολουθίας του όρθρου και ο οποίος αποδίδεται στο σύντομο είδος ψαλμωδίας. Έτσι παρουσιάζονται όλες οι εκδοθέντες μελοποιήσεις του 19ου αι. Κατά τον αιώνα αυτό έχουμε τις πρώτες έντυπες εκδόσεις βιβλίων βυζαντινής μουσικής. Οι αποτυπώσεις του Ν΄ ψαλμού στις εκδόσεις αυτές είναι η κλασσική μορφή ή εκδοχή του μέλους του. Πραγματοποιείται αναδρομική ανάλυση, σε σύγκριση με νεώτερες καταγραφές, ώστε να αναδειχθεί η πορεία του μέλους του Ν΄ ψαλμού, όπως και οι τυχόν αλλοιώσεις του μέλους του στην πορεία του χρόνου.

15.	Παπαγεωργίου, Νεκτάριος	Το Alla Turca παίξιμο στο ελληνικό λαϊκό κλαρίνο	Μάνος Αχαλινωτόπουλος (επιβλέπων) Σωκράτης Σινόπουλος Μάρκος Σκούλιος	Ξεκινώντας από κάποια βασικά γεωγραφικά στοιχεία του μείζονος ελληνικού χώρου, αρχικά προσεγγίζεται το θέμα ιστορικά και έπειτα ορίζεται το χρονολογικό πλαίσιο πάνω στο οποίο θα δουλέψουμε. Σημαντική αναφορά γίνεται στο "alla Turca" και το "alla Franca" τις δύο θεμελιώδεις αισθητικές αξίες αλλά και το πως τις ορίζουν οι ίδιοι οι μουσικοί, οι καταγραφείς και οι μουσικολόγοι. Κοιτώντας πανοραμικά το θέμα (χρονολογικά- γεωγραφικά), και με βάση τον τίτλο, βασικός στόχος είναι η τεχνική και η ερμηνεία του παιξίματος αυτού. Με βάση το χρονολογικό πλαίσιο που ορίζουμε παρατηρούμε την προσαρμογή ενός τροπικού συστήματος της ανατολής σε ένα δυτικό όργανο καθώς και τη μετάβαση από τα γηγενή όργανα (ζουρνά, φλογέρα) στο κλαρίνο. Με βάση αυτούς τους μετασχηματισμούς θα μιλήσουμε για το "alla Turca" στο ελληνικό λαϊκό κλαρίνο. Προκειμένου να πιστοποιήσουμε το ύφος και το παίξιμο αυτό ως αισθητική αξία, βασικό ρόλο διαδραματίζουν οι πηγές. Βασική πηγή αποτελεί η δισκογραφία αλλά και το οπτικοακουστικό υλικό που υπάρχει στη διάθεσή μας. Καθώς όμως μιλάμε για μία ζώσα προφορική παράδοση, η επιτόπια έρευνα θα δώσει τη γνώση όπως αυτή προέρχεται από την εμπειρία και το βίωμα των μουσικών. Η βιβλιογραφία με βάση τις μουσικολογικές ανθρωπολογικές-κοινωνιολογικές περιγραφές επίσης, λειτουργώντας επικουρικά, αποτελεί ένα πολύ βασικό μέρος της εργασίας. Τέλος, μιλώντας για "παίξιμο", γίνεται μία ξεκάθαρη προσέγγιση πάνω στις τεχνικές του οργάνου σχετικά με τις δακτυλοθεσίες, τον ενστομισμό κλπ. Η προσέγγιση αυτή θα λειτουργήσει συνδυαστικά με παρτιτούρες αλλά και με αναφορές στη δισκογραφία και το οπτικοακουστικό υλικό που θα υπάρχει στη διάθεσή μας.
16.	Παπαδημητράκης, Αλέξανδρος	Πρακτικές αυτοσχεδιασμού: μουσική φρασεολογία, τροπικότητα και τεχνοτροπία σε ταξίμια του Udi Hrant Kenkulian	Ευθύμιος Ατζακάς (επιβλέπων) Ελένη Καλλιμοπούλου Σωκράτης Σινόπουλος	Η έρευνα είναι μία μελέτη πάνω στις αυτοσχεδιαστικές πρακτικές του Udi Hrant Kenkulian. Ο τελευταίος θεωρείται εξέχουσα μορφή στη μουσική σκηνή της Κωνσταντινούπολης κατά τα μέσα του 20ο αιώνα, υπήρξε ξακουστός για τους αυτοσχεδιασμούς του, εκπρόσωπος της παλιάς λαϊκής σχολής του ουτιού. Το μακάμ, ως φόρμα σύνθεσης και αυτοσχεδιασμού, αποτελεί μια μουσική γλώσσα, έναν κώδικα επικοινωνίας ο οποίος καλλιεργήθηκε και εξελίχθηκε μέσα στους αιώνες, πρωτίστως διαμέσου της προφορικότητας. Ένας κώδικας ο οποίος , ενώ βρίσκεται σε διάλογο με τη συγχρονικότητα και την καινοτομία, αντιμετωπίζει προβλήματα μεθοδολογίας κατά την διαδικασία διδασκαλίας και εκμάθησης στο σύγχρονο σχολικό και ακαδημαϊκό περιβαλλον, μέσα στο οποίο εντάχθηκε τις τελευταίες δεκαετίες. Η διατριβή προσδοκεί να συνδράμει στην έρευνα που αναζητά τα μεθοδολογικά εργαλεία για να προσεγγίσει συστηματικά την αυτοσχεδιαστική μουσική ποιητική των μακάμ. Η μελέτη θα περιέχει αναλυτική καταγραφή των επιλεγμένων αυτοσχεδιασμών, μορφολογική και τροπική ανάλυση, καθώς και καταλογογράφηση μοτίβων και φράσεων. Κατά την πορεία της έρευνας τα μεθοδολογικά αυτά εργαλέια θα δοκιμαστόυν πειραματικά και θα αξιολογηθούν μέσα στην εκπαιδευτική διαδικασία, με στόχο να υποστηρίξουν και όχι να υποβαθμίσουν την προφορική/ακουστική μέθοδο καλλιέργειας και μετάδοσης. Με αφορμή τα επιλεγμένα ταξίμια, η μελέτη πραγματεύεται τη φρασεολογία ως κεντρικό αναλυτικό εργαλείο για την κατανόηση του μακάμ αυτοσχεδιασμόυ και θέτει ερωτήματα και υποθέσεις: πως μπορεί η φρασεολογία, το μουσικό μοτίβο και η ποικιλματική πρακτική να συστηματοποιηθούν, ούτως ώστε να αποτελέσουν μεθοδολογικό εργαλείο διδασκαλίας διαμέσου της προφορικής/ακουστικής μετάδοσης; Πως μπορεί η τροπικότητα να αναλυθεί και να παρουσιαστεί από μια άλλη οπτική, πέρα από την κλασσική τεχνική προσέγγιση που συναντούμε στα βιβλία θεωρίας; Σε ποιο βαθμό μπορεί αυτό να επιτευχθεί μέσα από τις μουσικές φράσεις; Πως μπορούν οι αυτοσχεδιαστικές μουσικές φράσεις των παραπάνω καλλιτεχνών να μας οδηγήσουν στην αποκωδικοποίηση της τεχνοτροπίας τους; Τα αποτελέσματα της έρευνας (καταγραφές, αναλύσεις, φράσεις, μοτίβα, τεχνοτροπίες) θα παρέχουν εκτενή συμπεράσματα και θα προτείνουν πρακτικές για τους διδάσκοντες / εκπαιδευόμενους στο όργανο και όλους όσους ενδιαφέρονται στην πράξη για τον τροπικό αυτοσχεδιασμό.

17.	Παπαϊωάννου, Σταυρούλα-Βιβή	Τα κομμάτια του διαγωνισμού (pieces de concours) φλάουτου του Conservatoire του Παρισιού, από τον Taffanel έως τον Moyse (1894-1948)	Κατρίν-Αννέτε Τσέντς (επιβλέπουσα) Κωνσταντίνος Χασιώτης Αθανάσιος Ζέρβας	Η Γαλλική Σχολή Φλάουτου, η οποία άκμασε από το τέλος του 19ου αιώνα με κέντρο το Conservatoire του Παρισιού, επηρεάζει τον χώρο του φλάουτου μέχρι και σήμερα. Δύο βασικοί λόγοι για αυτήν την δεσπόζουσα θέση του Conservatoire στο χώρο του φλάουτου εκείνη την εποχή ήταν αφ' ενός μεν το διδακτικό έργο κάποιων από τους καλύτερους φλαουτίστες της Γαλλίας, και αφ' ετέρου η δημιουργία ενός εξ ολοκλήρου καινούριου ρεπερτορίου, αυτού των 'solos de concours'. Πρόκειται για μουσικά έργα για φλάουτο και πιάνο τα οποία, από το 1824 και έπειτα, δημιουργούνταν ώστε να χρησιμοποιηθούν για τις τελικές εξετάσεις των φοιτητών του Conservatoire. Με δεδομένο ότι τα solos de concours εισήλθαν από την εποχή των μαθητών του Paul Taffanel (καθηγητή στο Conservatoire από το 1894 έως το 1908) και ύστερα στο βασικό ρεπερτόριο του φλάουτου σε παγκόσμια βάση (μία απλή μελέτη προγραμμάτων συναυλιών θα αρκούσε για να αποδείξει αυτόν τον ισχυρισμό), λόγω της συνθετικής τους ποιότητας και ιδιαίτερης αισθητικής (η οποία φαίνεται να αντικατοπτρίζει τα καλλιτεχνικά ρεύματα της εποχής), πρωταρχικός στόχος του προτεινόμενου διδακτορικού προγράμματος είναι η εξειδικευμένη μελέτη και παρουσίαση των έργων αυτών από την εποχή του Paul Taffanel μέχρι τον Marcel Moyse, η αποχώρηση του οποίου από το Conservatoire του Παρισιού το 1948 υποδηλώνει μία εποχή κατά την οποία η Γαλλική Σχολή φλάουτου διαδίδεται ευρέως σε όλον τον δυτικό κόσμο.
18.	Παπαματθαίου, – Μάτσκε Δανάη	Έλληνες και Ελληνικής καταγωγής συνθέτες της διασποράς με συνθετικό έργο μετά το 1950 – Σονάτες για βιολί και πιάνο – Ανάλυση, ερμηνεία και κριτική εκτίμηση της Σονάτας για βιολί και πιάνο του Ντίνου Κωνσταντινίδη και του Boris Papandopoulo	Δημήτριος Χανδράκης (επιβλέπων) Πέτρος Βούβαρης Tanja Becker-Bender	Το θέμα της διδακτορικής διατριβής αποτελείται από δύο θεματικούς άξονες: ο πρώτος θεματικός άξονας είναι η σονάτα, ως φόρμα του παρελθόντος σε φθίνουσα πορεία μετά το 1950 και ειδικότερα η σονάτα για βιολί και πιάνο. Ο δεύτερος θεματικός άξονας είναι οι Έλληνες και ελληνικής καταγωγής συνθέτες της διασποράς, οι οποίοι μετά το 1950 συνέθεσαν έργα για βιολί και πιάνο χρησιμοποιώντας την φόρμα αυτή. Η απόφαση να ασχοληθούμε με Έλληνες και ελληνικής καταγωγής συνθέτες βασίζεται στην υπόθεση, ότι η ελληνική καταγωγή, τα βιώματα αυτής και η ώσμωση σε περιβάλλον πολυπολιτισμικής καλλιτεχνικής δημιουργίας, οδηγούν σε ιδιότυπο μουσικό ιδίωμα, άξιο καταγραφής και μελέτης. Κατόπιν αναζήτησης και καταγραφής των σονατών για βιολί και πιάνο μετά το 1950 Ελλήνων και ελληνικής καταγωγής συνθετών της διασποράς, επιλέχθηκαν από έντεκα (11) σονάτες, τα έργα των Boris Papandopulo, Δημήτρη Νικολάου, Ντίνου Κωνσταντινίδη και Alexandre Hrisanidis για να μελετηθούν αναλυτικά. Θα εξεταστούν οι ερμηνευτικές ιδιομορφίες τους με τα τυχόν νέα εκφραστικά μέσα που εμπεριέχουν, χρησιμοποιώντας μουσική φόρμα που καθιερώθηκε στο δεύτερο μισό του 18ου αιώνα. Θα διερευνηθεί κατά πόσο η παλαιά φόρμα της σονάτας μέσω του συνδυασμού βιολί/πιάνο δύναται να αφομοιώσει σύγχρονα στοιχεία π.χ. εκτεταμένες τεχνικές, περίπλοκη σημειογραφία και σύγχρονα συστήματα οργάνωσης υλικού, όπως ατονικότητα, δωδεκαφθογγισμός, σειραϊσμός, στοιχεία μινιμαλισμού ή και πολυστυλισμός. Θα εξετάσουμε αν από τα στοιχεία αυτά δημιουργείται έργο σονάτας με νέα γλώσσα, αν οδηγεί η προσπάθεια αφομοίωσης σύγχρονων μουσικών μέσων στην αλλοίωση της φόρμας της σονάτας ή αν η τήρηση της φόρμας αποκλείει την χρήση στοιχείων της σύγχρονης μουσικής γλώσσας. Τέλος θα αναζητήσουμε πρωτοτυπία στα αναλυόμενα έργα, στοιχείο που θα αποδείκνυε δυνατότητα εξέλιξης της φόρμας στο σύγχρονο μουσικό περιβάλλον με νέα εκφραστικά μέσα καθώς και διαμόρφωση ιδιότυπης μουσικής γλώσσας, η οποία σχετίζεται με την αλληλεπίδραση ελληνικών βιωματικών στοιχείων και στοιχείων πολυπολιτισμικού περιβάλλοντος.
19.	Παπανικολάου, Βασιλική	Κοντσέρτα για βιολοντσέλο των Ελλήνων Συνθετών Δημήτρη Θέμελη και Ντίνου Κωνσταντινίδη. Ζητήματα δεξιοτεχνίας και μουσικού ύφους	Δημήτριος Πάτρας (επιβλέπων) Αθανάσιος Ζέρβας Άρης Καραστάθης	Η Διδακτορική Διατριβή ασχολείται με τα κονσέρτα για βιολοντσέλο των συνθετών Δημήτρη Θέμελη και Ντίνου Κωνσταντινίδη καθώς και τα ζητήματα δεξιοτεχνίας και μουσικού ύφους που τα διέπουν. Η εξέλιξη του βιολοντσέλου ως όργανο, κατά τον 19ο και 20ο αιώνα και οι αλλαγές που προέκυψαν παγκόσμια στον τρόπο σύνθεσης κατά τον 20ο και 21ο αιώνα είχαν σαν αποτέλεσμα μία πληθώρα συνθέσεων. Ο συνδυασμός αυτών των δύο παραγόντων οδήγησε τους μεν συνθέτες να γράψουν έργα για αυτό το όργανο, τους δε βιολοντσελίστες να γνωρίσουν νέες δυνατότητες των οργάνων τους δεξιοτεχνικά, τονικά, υφολογικά, ερμηνευτικά. Έτσι έχουμε ανάδειξη και αξιόλογων ερμηνευτών. Ο Δημήτρης Θέμελης (1931-2017) γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη, γιος του ποιητή Γιώργου Θέμελη. Έκανε σπουδές βιολιού στο Κρατικό Ωδείο Θεσσαλονίκης και Μουσικολογίας στη Γερμανία. Διετέλεσε καθηγητής στο γερμανικό ΙνστιτούτοΓκαίτε Θεσσαλονίκης Διευθυντής στο Κρατικό Ωδείο Θεσσαλονίκης και καθηγητής στο Τμήμα Μουσικών Σπουδών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Στη σύνθεση είναι αυτοδίδακτος και το συνθετικό του έργο αριθμεί περί τις 400 συνθέσεις. Έχει συνθέσει δύο κονσέρτα για βιολοντσέλο Το πρώτο (1994) παίχτηκε σε πρώτη εκτέλεση το 1995 από τον βιολοντσελίστας Απόστολο Χανδράκη και τη Συμφωνική Ορχήστρα του Δήμου Θεσσαλονίκης. Το δεύτερο γράφτηκε το 2015. Ο Ντίνος Κωνσταντινίδης γεννήθηκε στα Ιωάννινα το 1929, σπούδασε βιολί στην Αθήνα και στη Juilliard School της Νέας Υόρκης. Πραγματοποίησε σπουδές στη σύνθεση και από το 1966 ζει στη Λουιζιάνα των ΗΠΑ. Έχει συνθέσει περισσότερα από 300 έργα και συνεχίζει. Τα έργα του έχουν ερμηνευτεί παγκόσμια, έχει λάβει πολλές τιμητικές διακρίσεις ως συνθέτης με πολλά πρώτα βραβεία. Έχει συνθέσει δύο κονσέρτα για βιολοντσέλο. Το πρώτο (1992) για ένα βιολοντσέλο το οποίο έχει παρουσιαστεί σε πρώτη εκτέλεση στην Αμερική. Επίσης το έχει ερμηνεύσει και ο βιολοντσελίστας και καθηγητής του Τμήματος Μουσικής Επιστήμης και Τέχνης του Πανεπιστημίου Μακεδονίας Θεσσαλονίκης Δημήτρης Πάτρας. Ακόμη έχει συνθέσει ένα κοντσέρτο για δύο βιολοντσέλα (1999) που επίσης έχει

				παρουσιαστεί σε πρώτη εκτέλεση στην Αμερική. Και στους δύο συνθέτες ερευνάται εκτός των άλλων αν υπάρχουν στοιχεία ελληνικής μουσικής στις συγκεκριμένες τους συνθέσεις.
20.	Πασσιάς, Ελευθέριος	Ποιητική : από τη θεωρία στην ανάλυση και στην πράξη	Ηλίας Παπαδόπουλος (επιβλέπων) Αθανάσιος Ζέρβας Άννα-Μαρία Ρεντζεπέρη	Η εκπονούμενη διατριβή εστιάζει κατά βάση σε δύο συναφή ερευνητικά πεδία. Αφενός, στην συλλογή, μελέτη και αρχειοθέτηση της υπάρχουσας διαχρονικά και σε διεθνές επίπεδο Βιβλιογραφίας και Αρθρογραφίας σχετικής με την Ελληνική Αρμονική Επιστήμη, από τον θεμελιωτή της Αριστόξενο τον Μουσικό έως σήμερα. Αφετέρου, στην παρουσίαση και διεξοδική ανάλυση των "Μουσικών Συνταγμάτων της Αρμονίας" που κατά χρηστική εφαρμογή των επτά μερών της Αρμονικής, συνέχουν τους μουσικούς τρόπους της Μελοποιίας σε κάθε αρμονικό – μελωδικό γένος και τις οικείες χρόες του κάθε γένους, προϊόν της πρωτότυπης έρευνας, δημιουργίας και διδασκαλίας του Καθηγητή Ηλία Χρ. Παπαδόπουλου. Πρόκειται για την σύσταση και πρόταση ενός νέου μουσικού συστήματος, που αποβλέπει: Στην καίρια αποκατάσταση σε επιστημονικό και αισθητικό επίπεδο του διαχρονικού θεωρητικού, πρακτικού και ποιητικού υπόβαθρου των Ελληνικών Παραδόσεων Μουσικής, Ποιητικής και Χορού. Στη βάση αυτή, προδιαγράφεται η συστηματική καταγραφή, δημιουργική διώσμωση και χρήση των στοιχείων της έρευνας, με επιτελικό στόχο τη διαμόρφωση ενός εγχειριδίου Ποιητικής, χρήσιμο εργαλείο μουσικής πράξης και δημιουργίας, συμβολή στην καλλιτεχνική παιδεία που συνάδει με την προσδοκώμενη προαγωγή της οικείας επιστήμης και τέχνης. Η προσέγγιση αυτή επιχειρείται για πρώτη φορά στο Ελληνικό Πανεπιστήμιο, με βάση τη λειτουργία και ερευνητική πρωτοβουλία της θέσφατης Κατεύθυνσης «Ελληνικής Παραδοσιακής (Δημοτικής) Μουσικής» του οικείου Τμήματος. Η διατριβή αποβλέπει στη διαμόρφωση μιας νέας προοπτικής ως προς την καίρια αντιμετώπιση της φύσης και του γίγνεσθαι του Ελληνικού Μουσικού Πολιτισμού και των παραδόσεων που συνέχει. Πρόκειται για τη διαμόρφωση και παρουσίαση μιας νέας μουσικής θεωρίας και ορολογίας κατά μετουσίωση των ελληνικών και ξένων πηγών, περί μουσικής δημιουργίας και πράξης και περί έξης του μουσικού φύσει.
21.	Πουρής, Χρήστος	Μοντέλα Ανάλυσης στο Πιανιστικό Έργο του Μανώλη Καλομοίρη	Αθανάσιος Ζέρβας (επιβλέπων) Πέτρος Βούβαρης Άννα-Μαρία Ρεντζεπέρη	Σκοπός της παρούσας διδακτορικής διατριβής είναι η συστηματική μελέτη του πιανιστικού έργου του Μανώλη Καλομοίρη (1883-1962) το οποίο αποτελεί και τη πρώτη σημαντική πιανιστική δημιουργία τόσο στον Ελλαδικό χώρο όσο και από τους συνθέτες της λεγόμενης Εθνικής Μουσικής Σχολής. Η κατανόηση της συνθετικής γραφής του συνθέτη, σε μελωδικό, αρμονικό, ρυθμικό και μορφολογικό επίπεδο, θα βοηθήσει στην καλύτερη ερμηνεία και διάδοση του έργου. Επιπλέον, η αποκατάσταση και η διόρθωση των μουσικών κειμένων (παρτιτούρες) και πιθανόν προτάσεις για μια κριτική μελέτη- έκδοση θα συμβάλλει στην πρόσβαση του πιανιστικού έργου στις νεότερες γενεές μουσικών εκτελεστών.
22.	Ριζόπουλος, Ιωάννης Μάριος	Προσδιορίζοντας το ρυθμικό "κούνημα". Μοντέλο για την ελληνική ρυθμική αίσθηση στη μουσική εκτέλεση	Αναστάσιος Βασιλειάδης (επιβλέπων) Ελευθέριος Τσικουρίδης Ελένη Καλλιμοπούλου	Η κύρια δομή της έρευνας, βασίζεται στις ιδιαιτερότητες της μουσικής παράδοσης του Ελλαδικού χώρου, εστιάζοντας στους ποικιλόμορφους τρόπους εκτέλεσης των ρυθμών της μέσω των κρουστών. Πρωταρχικός σκοπός αυτής της μελέτης είναι να ηχογραφηθεί, να αρχειοθετηθεί, να εξηγηθεί και να προσδιοριστεί αυτή η μοναδικότητα μέσω διερεύνησης των μουσικών παραδόσεων διαφόρων περιοχών. Το συγκεκριμένο ρυθμικό "κούνημα" (swing) της παραδοσιακής μουσικής, το οποίο είναι/ήταν εμφανές στους εκτελεστές όταν παίζουν διάφορους ρυθμούς και ρυθμικές φράσεις, διαφέρει στην κάθε περιοχή της Ελλάδας και είναι εντελώς ασυνήθιστο και σπάνιο σε σύγκριση με τα δυτικό-Ευρωπαϊκά μουσικά γνωρίσματα.Το ευρύτερο πεδίο εφαρμογής της παρούσας έρευνας αφορά τη δημιουργία μεθόδων πάνω στη χρήση των ελληνικών "ρυθμικών αισθήσεων". Παρά τις τεράστιες προσπάθειες ανάκτησης των παλαιών πρακτικών μεθόδων, μέχρι και σήμερα δεν υπάρχει σχετική βιβλιογραφία που να εστιάζει στα ρυθμικά μοτίβα τα οποία περιγράφουν τις συγκεκριμένες "αισθήσεις" της ελληνικής παραδοσιακής μουσικής. Ο κύριος στόχος του ερευνητικού αυτού είναι να καθορίσει μερικά από τα πιο ενδιαφέροντα "ρυθμικά κουνήματα" της ελληνικής παραδοσιακής μουσικής, με έμφαση στην πρακτική εκτέλεση των κρουστών. Συγκεκριμένα, έχει ως στόχο να διερευνήσει τα θεμελιώδη χαρακτηριστικά των «αισθήσεων», όπως αυτά διακρίνονται μέσα από τα ιδιαίτερα πολιτισμικά χαρακτηριστικά των διαφορετικών ελληνικών γεωγραφικών περιοχών. Απώτερος σκοπός της έρευνας είναι η δημιουργία ποικίλων μεθόδων, μέρος ενός συνολικού μοντέλου που θα επιτρέπει στον εκτελεστή να χρησιμοποιεί ελληνικά παραδοσιακά στοιχεία στη σύγχρονη μουσική εκτέλεση. Τα αποτελέσματα της σπουδής αυτής θα διευρύνουν την ήδη υπάρχουσα γνώση σχετικά με τα πολλαπλά ρυθμικά κουνήματα, προσδίδοντας νέα προοπτική στη χρήση της "ρυθμικής αίσθησης" στην πράξη και την απόδοση.

23.	Ρουβάς, Σπυρίδων	Επεξεργασία (ενοργάνωση για σύνολο πνευστών) εκδοτική επιμέλεια και εκτέλεση συμφωνικών έργων Ελλήνων συνθετών	Κωνσταντίνος Χασιώτης (επιβλέπων) Αθανάσιος Ζέρβας Άννα-Μαρία Ρεντζεπέρη	Το ρεπερτόριο πρωτότυπων έργων για Μπάντα (Ορχήστρα Πνευστών) ή μικρότερα μουσικά σύνολα αλλά και το αντικείμενο της ενοργάνωση πνευστών στην Ελλάδα είναι ένα ανεξερεύνητο πεδίο, για πολλούς λόγους, ιστορικούς αλλά κυρίως πρακτικούς. Δεν είναι τυχαίο ότι ως χώρα απέχουμε πολύ από τα έχουμε σήμερα μαζική, σύγχρονη εργογραφία μπάντας από πρωτότυπα έργα συναυλιακής μουσικής. Η ενδελεχής έρευνα των πρωτότυπων έργων συναυλιακής μουσικής για μπάντα, στα ιστορικά αλλά και χρηστικά αρχεία μουσικής στις Μπάντες της Επτανήσου (καθότι οι εν Ελλάδι αρχαιότερες), θα αποτελέσει το πιο σημαντικό δείγμα για να μελετηθεί καταρχήν η εργογραφία, τα μουσικά είδη που συνετέθησαν, αλλά ακόμη και το στυλ, η λειτουργικότητα αλλά και η ενδεχόμενη αναγκαία προσαρμογή της τεχνικής της ενορχήστρωσης του κάθε συνθέτη στις ιδιαίτερες συνθήκες, ανάγκες και προβλήματα που εμφανίστηκαν ιστορικά και διαμόρφωσαν αυτά τα μουσικά σύνολα στην Ελλάδα. Είναι γεγονός ότι οι ιδιαιτερότητες στη λειτουργία, τις δυνατότητες καλλιτεχνικές και εκπαιδευτικές αλλά και το πεδίο δράσης τους, ήταν και είναι άξιο περαιτέρω έρευνας. Ακόμη, η εύρεση διάφορων εκδοχών του ίδιου έργου σε διαφορετικά αρχεία, μας δίνει σημαντικές πληροφορίες για σειρά αισθητικών, ιστορικών αλλά και καλλιτεχνικών ζητημάτων στον τομέα της Ενοργάνωσης για σύνολα πνευστών. Κρίνεται απαραίτητη για την ιστορική αποκατάσταση και οπωσδήποτε τη δυνατότητα πιστής συναυλιακής εκτέλεσης αυτών των έργων, η έρευνα με στόχο την κριτική έκδοσή τους. Ακόμη, λόγω των ιδιαιτεροτήτων που παρουσιάζουν αυτά τα μουσικά σύνολα, η ενορχήστρωση των έργων σε μια νέα εκδοχή για πλήρη σύγχρονη συμφωνική μπάντα, ίσως αποτελεί μονόδρομο για την ανάδειξη αυτού του αγνώστου καίτοι σημαντικού ρεπερτορίου για την Ελληνική μουσική.
24.	Σιδηροπούλου, Χριστίνα	Το μουσικολογικό έργο και οι συνθέσεις του Δημήτρη Θέμελη. Κριτική μελέτη του συγγραφικού έργου, υφολογική ανάλυση και ζητήματα ερμηνείας σε πιανιστικά έργα	Αθανάσιος Ζέρβας (επιβλέπων) Άννα-Μαρία Ρεντζεπέρη Ευανθία Νίκα-Σαμψών	Στην ερευνητική μελέτη ιχνηλατούνται βιογραφικά οι παράγοντες που επέδρασαν στη διαμόρφωση της πολυσχιδούς μουσικής προσωπικότητας του πανεπιστημιακού καθηγητή, μουσικολόγου, συνθέτη, βιολονίστα και λυράρη Δημήτρη Θέμελη (1931-2017). Καταγράφονται οι τομείς έρευνας και δραστηριοποίησής του, το πολυδιάστατο ερευνητικό μουσικολογικό και συνθετικό έργο του και ανιχνεύεται η ένταξή του στο ιστορικο-κοινωνικό πλαίσιο της σύγχρονης λόγιας ελληνικής μουσικής. Μελετώνται κριτικά τα θεματο-χρονολογικά συστηματοποιημένα επιστημονικά δημοσιεύματα, που αφορούν στη λόγια δυτικοευρωπαϊκή μουσική, τη λόγια νεοελληνική, την παραδοσιακή και την αρχαία ελληνική μουσική. Καταλογογραφείται συστηματικά και χρονολογικά το σύνολο της εργογραφίας του και αποτυπώνονται θεματικά τα είδη και οι μορφές των συνθέσεών του, οι οποίες πλην ελαχίστων εξαιρέσεων παραμένουν ανέκδοτες. Κατά την υφολογική ανάλυση επιλεγμένων έργων ανιχνεύονται επιδράσεις από αισθητικά ρεύματα, αλληλεπιδράσεις με άλλους συνθέτες και αναδεικνύονται τα στοιχεία του προσωπικού του ιδιώματος που αποδίδουν ιδιαίτερη ταυτότητα στην συνθετική του γραφή. Η αισθητική του ως φιλοσοφία και συνθετική αντίληψη κατοπτρίζεται μακροδομικά τόσο στην αρχιτεκτονική διαστρωμάτωσης των δυτικότροπων μορφών του, στις χωροχρονικές καταβολές, αναφορές και συζεύξεις που ενσωματώνουν στο νέο περιβάλλον όσο και τις επεξεργασίες και τους μετασχηματισμούς της δημοτικής, αρχαιοελληνικής αλλά και λαϊκής παράδοσης σε σύγχρονα λόγια συνθετικά τοπία. Κατά την είσδυση σε μικροδομικά χαρακτηριστικά των υφών αναδύονται τεχνοτροπικές ιδιαιτερότητες στις επιλογές του μελωδο-φθογγικού υλικού, των ρυθμικών συγκροτήσεων καθώς και η επίδρασή τους στην ηχοροή. Στη μελέτη επιλεγμένων μελοποιήσεων διερευνάται η σχέση του συνθέτη με την ποίηση και η μουσικοποιητική δομή του νεοτροπικού του συστήματος, ενώ αποτυπώνονται ιδιότυπα χαρακτηριστικά της πιανιστικής συνοδείας. Παράλληλα καταδεικνύονται συγγένειες, παραλλαγές, και μεταμορφώσεις μεταξύ φωνητικών και οργανικών έργων του συνθέτη. Στα πλαίσια της επιτέλεσης των έργων με πιάνο - σόλο και μουσικής δωματίου - οι υφολογικές μελέτες συνοδεύονται από ερμηνευτικές προσεγγίσεις των εκφραστικών παραμέτρων και χειρονομιών. Κατατίθεται επεξεργασία των πρωτότυπων μουσικών κειμένων, και αποτύπωση σε ψηφιακή μορφή, έντυπη και ηχητική (CD), καθώς και κατάλογοι των συντελεσμένων συναυλιών. Επιπλέον, συστηματοποιείται το υπάρχον οπτικοακουστικό υλικό των έργων του συνθέτη και δημιουργείται οπτικοακουστικό αρχείο. Στα τεκμήρια της επίτευξης συναρμογής της ερευνητικής ακαδημαϊκής, συνθετικής και καλλιτεχνικής πράξης με την εκπαιδευτική-διδακτική δραστηριότητα εντάσσεται και η καθοριστική συμβολή του Δημήτρη Θέμελη στη διαμόρφωση, εδραίωση και ανάπτυξη της μουσικολογικής έρευνας και των μουσικών σπουδών στην Ελλάδα. Η αναγνώριση της σημασίας της, επισημαίνεται στην ανάληψη σημαντικών καθηκόντων και θέσεων στη μουσική ζωή της Θεσσαλονίκης, αλλά και στους κόλπους της διεθνούς μουσικής κοινότητας. Η σπουδαιότητα του συνολικού έργου του τεκμηριώνεται επιπλέον με βιβλιογραφική επισκόπηση των μουσικολογικών κειμένων ακαδημαϊκών και έγκριτων μουσικολόγων. Η συμβολή της έρευνας στο ευρύτερο γνωστικό πεδίο της σύγχρονης λόγιας ελληνικής μουσικολογικής έρευνας έγκειται τόσο στην συστηματοποίηση του συνολικού ανέκδοτου έργου μιας από τις πιο σημαντικές μορφές της σύγχρονης ελληνικής μουσικής πραγματικότητας με έμπρακτο δια βίου ενδιαφέρον για τη διττή φύση της μουσικής ως επιστήμης και τέχνης όσο και στην επίσης διττή ερμηνευτική προσέγγιση της έρευνας που εγκολπίζει την κριτική θεώρηση με την δημιουργική επιτέλεση και διείσδυση σε ερμηνευτικά ζητήματα ενισχύοντας τη

				βιβλιογραφία και στον τομέα της μουσικής πράξης και ερμηνείας. Επαυξάνεται δε με την παράθεση ερμηνευτικών συμπερασμάτων, παιδαγωγικών εφαρμογών και διδακτικών προτάσεων καθώς και προτάσεων για μελλοντική έρευνα.
25.	Σωτηριάδης, Θεόφιλος	Το Σαξόφωνο Στην Ελλάδα. Εργογραφία, κριτική παρουσίαση ύφους και ερμηνευτικών πρακτικών Ελλήνων, Κυπρίων και συνθετών της διασποράς	Αθανάσιος Ζέρβας (επιβλέπων) Κωνσταντίνος Χασιώτης Ιωάννης Μίραλης	Αντικείμενο της διδακτορικής διατριβής αποτελεί μια πρώτη ιστορικά προσπάθεια να καταλογοποιηθούν συστηματικά όλα τα έργα για σαξόφωνο Ελλήνων συνθετών, Κυπρίων και της Διασποράς. Η συλλογή αφορά όλα εκείνα τα έργα που έχουν εκδοθεί αλλά και τα ανέκδοτα σε έντυπη και χειρόγραφη μορφή, περιλαμβάνουν σαξόφωνο σε οποιαδήποτε ενορχήστρωση και έχουν λόγιο χαρακτήρα. Εκτείνονται σε μια χρονική περίοδο από την αρχαιότερη δυνατή καταγραφή μέχρι και το 2017. Για το κάθε έργο υπάρχουν δύο αξιολογικοί πίνακες υφολογικής περιγραφής: α) το έργο ως όλο και β) το σαξόφωνο ειδικότερα. Με βάση τους δύο προαναφερθέντες πίνακες παρουσιάζεται ένας τρίτος, αυτός της κατάταξης παιδαγωγικού ενδιαφέροντος. Για κάθε έργο παρέχονται οι εξής πληροφορίες: ονοματεπώνυμο συνθέτη, έτος γέννησης, ιστοσελίδα/ ιστολόγιο, τίτλος έργου, instrumentation, έτος σύνθεσης, διάρκεια, έκδοση, πρώτη εκτέλεση, παραγγελία/ανάθεση/αφιέρωση, εισαγωγικές πληροφορίες, βραβεία/διακρίσεις, οπτικοακουστικοί σύνδεσμοι / δισκογραφία. Συμπληρωματικά στον κατάλογο λειτουργούν σύντομες βιντεοσκοπημένες συνεντεύξεις των συνθετών που παρέχουν πρωτογενείς μαρτυρίες για τα έργα. Κεφάλαιο της διατριβής διαπραγματεύεται την ιστορία του σαξοφώνου στην Ελλάδα και Κύπρο παρέχοντας πλούσιο φωτογραφικό υλικό. Στόχος της διδακτορικής έρευνας είναι να αναδείξει τη σύγχρονη ελληνική δημιουργία του σαξοφώνου –αντιπροσωπευτική των αισθητικών τάσεων της σύγχρονης ελληνικής μουσικής- παρουσιάζοντας με τρόπο συστηματικό κάθε πτυχή των έργων. Ο κατάλογος φιλοδοξεί να χρησιμοποιηθεί ως χρηστικό εργαλείο στα χέρια των ερευνητών, μουσικόφιλων και κυρίως εκτελεστών.
26.	Ταλακούδη, Ευτυχία	Δημήτρης Λιάλιος - βιογραφία, έργα για βιολί και πιάνο, επιμελημένη έκδοση και ηχογράφηση	Δημήτριος Χανδράκης (επιβλέπων) Μιλτιάδης Λογιάδης Γεώργιος Βράνος	Ο συνθέτης Δημήτρης Λιάλιος (1869-1940) έγραψε τα πρώτα ελληνικά έργα για βιολί και πιάνο που εκδόθηκαν τον 19ο αιώνα. Έζησε και δημιούργησε στην Πάτρα, την Αθήνα και το Μόναχο. Η διατριβή παρουσιάζει στο πρώτο μέρος τη ζωή του συνθέτη χωρισμένη σε πέντε περιόδους. Το δεύτερο μέρος περιλαμβάνει την εργογραφία αλλά επικεντρώνεται στο βιολιστικό του έργο και ιδιαίτερα στο Illusion, Meditation, Legenda και Tanzballad (Smyrna) για βιολί και πιάνο. Ακολουθούν η επιμελημένη έκδοση και ηχογράφηση αυτών των έργων.
27.	Τασούδης, Δημήτριος	Η μετωνυμία και η μεταφορά στη μουσική για τον κινηματογράφο	Πέτρος Βούβαρης (επιβλέπων) Κωνσταντίνος Τσούγκρας Αγγελική Αθανασιάδου-Γεροθανάση	Η διατριβή ερευνά τη διαδικασία σύνθεσης μουσικής για τον κινηματογράφο, τελικά μέσα από το πρίσμα θεωριών που αναδύθηκαν από τον χώρο της Γνωστικής Γλωσσολογίας. Στην κατεύθυνση αυτή, μία ανασκόπηση της διαδικασίας σύνθεσης (όπως παρατηρείται από τον βωβό μέχρι τον ανεξάρτητο κινηματογράφο αλλά και τις πιο ακριβές παραγωγές των ημερών μας) προηγείται της καθεαυτής έρευνας. Στη συνέχεια, η εργασία θεμελιώνεται σε ένα ισχυρό υπόβαθρο όπου παρουσιάζονται θεωρίες όπως αυτές της Σωματοποίησης, της Εννοιολογικής Μεταφοράς, της Εννοιολογικής Μίξης και των Ηχητικών Αναλόγων. Διερευνάται επίσης η εφαρμοσιμότητά τους, όπως και ο συνδυασμός τους, στην ανάλυση και σύνθεση μουσικής για τον κινηματογράφο. Η έρευνα ενδυναμώνεται με τον πειραματισμό στο πλαίσιο σύνθεσης μουσικής για ταινίες, αποσπάσματα ταινιών και trailers στην τάξη δημοσίου μουσικού σχολείου. Οι μαθήτριες-ές έρχονται αντιμέτωπες-οι με την όλη διαδικασία σύνθεσης, ερμηνείας, ηχητικού σχεδιασμού και παραγωγής μουσικής στον κινηματογράφο. Η χρήση της τεχνολογίας (software και hardware) είναι πολύτιμη στην έρευνα ενώ το ίδιο το μάθημα υποστηρίζει αναδραστικά τη διατριβή. Η συγγραφή ολοκληρώνεται με τη δημιουργία και παραγωγή/ερμηνεία νέας μουσικής για αντίστοιχα νέες ή υπάρχουσες ταινίες.

28.	Τάχος, Σταύρος	Η τεχνολογία σε ρόλο δασκάλου-καθοδηγητή: εφαρμογή της "μεθόδου της μητρικής γλώσσας" σε λογισμικό για την υποστήριξη και βελτίωση του περιβάλλοντος μάθησης	Λελούδα Στάμου (επιβλέπουσα) Δημήτριος Χανδράκης Γεώργιος Παλαιγεωργίου	Καθώς ολοένα και περισσότερες έρευνες υποστηρίζουν την υπεροχή της μεθόδου της μητρικής γλώσσας (Mother Tongue Approach- Suzuki Method) έναντι των συμβατικών μεθόδων για τη μουσική διδασκαλία, διαφαίνεται πλήρως η αναγκαιότητα δημιουργίας ενός περιβάλλοντος μέσα στο οποίο οι μαθητές αναπτύσσουν τις ικανότητές τους αβίαστα, φυσικά, και σύμφωνα με τον ατομικό τους ρυθμό ανάπτυξης. Στόχος της συγκεκριμένης έρευνας είναι η υλοποίηση λογισμικού που θα εξοικειώνει τους μαθητές με τις βασικές μουσικές έννοιες (π.χ. τονικά διαστήματα, ανάγνωση μουσικής) αρκετά πριν την ενασχόληση με το όργανο το οποίο εισάγει περιορισμούς και δυσκολίες. Το τελικό προϊόν της έρευνας θα διευκολύνει δραστηριότητες σχετικές με αυτές τις μουσικές έννοιες και θα προωθεί τη μουσική ανάγνωση. Επιπλέον, το προϊόν αυτό θα επιτρέπει στα παιδιά να μαθαίνουν με όλο το σώμα τους (embodied learning) και να κινούνται πιο ελεύθερα, μία συνθήκη η οποία έχει αποδειχθεί πολλές φορές ότι είναι ευεργετική για τη μάθηση. Ειδικότερα, θα σχεδιασθεί ένα δάπεδο πάνω στο οποίο θα υπάρχει ένα πεντάγραμμο. Τα παιδιά θα μπορούν να πατούν πάνω στο πεντάγραμμο και ανάλογα με τη γραμμή ή το διάστημα στο οποίο πατάν θα παράγεται η αντίστοιχη νότα από τον υπολογιστή. Όλη η διαδικασία θα ελέγχεται μέσω λογισμικού. Με το συγκεκριμένο δάπεδο οι μαθητές θα μπορούν αρχικά να εξερευνήσουν τις τονικότητες πάνω στο πεντάγραμμο διαδραστικά. Αργότερα, μπορούν να σχεδιαστούν διδακτικά έργα και παιχνίδια με βάση το πεντάγραμμο και με στόχο την προώθηση της μουσικής ανάγνωσης ή της αναγνώρισης των διαστημάτων. Με αυτό τον τρόπο συμβάλλουμε στη διαμόρφωση ενός περιβάλλοντος φυσικής μάθησης, εφόσον συνδυάζουμε το παιχνίδι, την κίνηση και τη διδασκαλία της μουσικής ανάγνωσης σε ένα προϊόν.
29.	Τζίμπουλα, Αρετή	Θεματολογία του λιμπρέτου στις όπερες Ιταλών, Γάλλων και Γερμανών συνθετών του 19ου αιώνα	Άννα-Μαρία Ρεντζεπέρη (επιβλέπουσα) Αθανάσιος Ζέρβας Αγγελική Καθαρίου	Στην παρούσα διατριβή θα εξετασθούν αρχικά οι ιστορικοί, πολιτικοί και κοινωνικοί παράγοντες που διαμόρφωσαν τις τάσεις στη θεματολογία του λιμπρέτου της όπερας του 19ου αιώνα. Στη συνέχεια διερευνηθεί η θεματολογία του λιμπρέτου τόσο στην τραγική όσο και στην κωμική όπερα της Ιταλίας. Θα εξεταστούν τα λιμπρέτα σημαντικών Ιταλών συνθετών όπερας του 19ου αιώνα όπως των: Verdi, Rossini, Donizetti, Bellini, Ponchielli, Mascagni, Catalani και Leoncavallo κ.α.. Θα γίνει επίσης διερεύνηση της θεματολογίας του λιμπρέτου στον Βερισμό (τέλη 19ου αιώνα) με βασικό εκπρόσωπο τον Puccini. Ανάλογη έρευνα θα γίνει σχετικά με τη θεματολογία του λιμπρέτου στη γερμανική όπερα της ίδιας εποχής, όπου χαρακτηριστικό είναι το στοιχείο του singspiel με αντιπροσωπευτικά δείγματα τη μοναδική όπερα του Beethoven "Fidelio" καθώς και τις όπερες των Veber, Marschner, Wagner κ.α. Τέλος θα διερευνηθεί η θεματολογία του λιμπρέτου στη γαλλική όπερα του 19ου αιώνα όπου μεταξύ των κύριων εκπροσώπων είναι δύο ιταλοί συνθέτες που έζησαν στη Γαλλία, ο Cherubini και ο Spontini καθώς και ο γερμανός Meyerbeer και οι γάλλοι Boieldieu, Auber, Halevy, Thomas κ.α.. Επίσης θα αναζητηθεί η θεματολογία του λιμπρέτου στην Grand Opera. Επίσης θα αναζητηθούν οι επιρροές που δέχθηκαν οι συνθέτες και τον τρόπο που επηρέασαν αυτοί με τη σειρά τους το κατοπινό μουσικό γίγνεσθαι. Τέλος θα γίνει προσπάθεια να διερευνηθούν οι προεκτάσεις που επιδίωξαν να δώσουν οι συνθέτες της εποχής μέσω της επιλογής της συγκεκριμένης θεματολογίας στα έργου τους. Καθώς η ελληνόγλωσση βιβλιογραφία στο θέμα αυτό είναι περιορισμένη, η συγκεκριμένη διατριβή θα συνδράμει στην περαιτέρω εξέλιξη της ανάλογης έρευνας και τα αποτελέσματα θα συνεισφέρουν στην κατοπινή μελέτη του αντικειμένου.
30.	Τρούλου Ραφαηλία – Νίκη	Η επίδραση κοινοτικών μουσικών δράσεων στην μουσική, γνωστική και συναισθηματική ανάπτυξη ατόμων τρίτης ηλικίας με και χωρίς άνοια	Λελούδα Στάμου (επιβλέπουσα) Μαρία Βαρβαρίγου Θεοδώρα Ψαλτοπούλου	Η επίδραση των τεχνών στην ευημερία και ευζωία του ατόμου έχει αρχίσει να μονοπωλεί ολοένα και περισσότερο το ενδιαφέρον της ερευνητικής κοινότητας. Συχνά, οι καλλιτεχνικές δραστηριότητες που πραγματοποιούνται σε ομάδες φέρουν τον τίτλο «κοινοτικές τέχνες». Εξέχουσα θέση ανάμεσα στις κοινοτικές τέχνες κατέχει η «κοινοτική μουσική», η οποία αποτελεί μία διαφορετική προσέγγιση αναφορικά με τη διαδικασία της μουσικής μάθησης σε ομάδες. Αποτελεί μια μορφή μουσικής δραστηριότητας που έχει σχεδιαστεί για να μετασχηματίζει και να κινητοποιεί τις κοινότητες (ομάδες). Αυτή η προσέγγιση αποβλέπει όχι μόνο σε καθαρά μουσικούς στόχους, αλλά έχει ως απώτερο σκοπό την βελτίωση της υγείας, της ευζωίας και της ευημερίας των ατόμων. Παράλληλα, με αφορμή τις παγκόσμιες τάσεις αναφορικά με τα αυξανόμενα αριθμητικά ποσοστά ατόμων τρίτης ηλικίας, πολλά έθνη αναπτύσσουν και εφαρμόζουν πολιτικές «υγιούς γήρανσης» . Η έννοια της «υγιούς γήρανσης» αποσκοπεί στη βελτίωση της σωματικής, κοινωνικής και πνευματικής ευημερίας, στην ανεξαρτησία και στη βελτίωση της ποιότητας της ζωής ατόμων τρίτης ηλικίας. Ταυτόχρονα, τα αυξανόμενα ποσοστά άνοιας σε άτομα τρίτης ηλικίας, κρίνουν απαραίτητη την ενίσχυση δράσεων που αποσκοπούν στην γνωστική, συναισθηματική και κοινωνική ανάπτυξη των συγκεκριμένων ατόμων. Σκοπός της παρούσας έρευνας είναι η μελέτη της επίδρασης της μουσικής σε άτομα τρίτης ηλικίας με και χωρίς άνοια. Μέσα από τη χρήση ενός ερευνητικού μοντέλου μικτών μεθόδων (συνδυασμός ποσοτικών και ποιοτικών εργαλείων μέτρησης) θα ερευνηθεί η επίδραση της συμμετοχής σε κοινοτικές μουσικές δράσεις στην μουσική ανάπτυξη, στην ικανότητα μάθησης, στην συναισθηματική ανάπτυξη, στη διάθεση για περαιτέρω μαθησιακές εμπειρίες, όπως και στο αίσθημα του 'ανήκειν' και της κοινωνικής ένταξης και αποδοχής των συμμετεχόντων.

31.	Τσαλίκη Μαρία	Η επίδραση της μουσικής υπόκρουσης κατά τη διάρκεια του διαλείμματος στη διάθεση και συγκέντρωση των μαθητών και εκπαιδευτικών πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης στη διδακτική πράξη	Λελούδα Στάμου (επιβλέπουσα) Κωνσταντίνος Μπίκος Σμαρώ Χρυσοστόμου	Η μουσική χρησιμοποιείται ως ηχητικό υπόβαθρο σε ποικίλα περιβάλλοντα (εργασιακά, εμπορικά, εκγύμνασης, διασκέδασης, ψυχαγωγίας κ.α) με στόχο την υποβολή συγκεκριμένης διάθεσης και την αυξομείωση των επιπέδων συναισθηματικής διέγερσης. Η παρούσα έρευνα φιλοδοξεί να διερευνήσει την πιθανή επίδραση της μουσικής υπόκρουσης κατά τη διάρκεια του διαλείμματος σε σχολεία πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης στην Ελλάδα, στη διάθεση και συγκέντρωση των μαθητών και μαθητριών 9-12 ετών σύμφωνα με τους ίδιους/ίδιες και σύμφωνα με τους εκπαιδευτικούς, κατά το μάθημα που έπεται της ακρόασης. Επίσης, επιζητά να διερευνήσει την επίδραση που μπορεί να έχει η μουσική υπόκρουση στο διάλειμμα στη διάθεση των εκπαιδευτικών στο μάθημα που έπεται. Θα συλλεχθούν δεδομένα τόσο με ερωτηματολόγια αυτοαναφοράς όσο και με ημιδομημένες συνεντεύξεις και δημόσιες συζητήσεις. Η ανάλυση των δεδομένων θα γίνει τόσο ποσοτικά (στατιστική ανάλυση) όσο και ποιοτικά (ανάλυση περιεχομένου). Η πειραματική παρέμβαση θα πραγματοποιηθεί σε διάστημα έξι εβδομάδων. Θα πραγματοποιηθούν μετρήσεις πριν, κατά τη διάρκεια και μετά την πειραματική παρέμβαση. Τα αντικείμενα ακρόασης επιλέχθηκαν σύμφωνα με αποτελέσματα προηγούμενων ερευνών και κατηγοριοποιούνται σύμφωνα με τα συναισθήματα που προκαλούν στους ακροατές. Η παρούσα έρευνα φιλοδοξεί να λειτουργήσει πιλοτικά και να δώσει μερικές πρώτες κατευθύνσεις για τη χρήση της μουσικής ως υπόβαθρο σε εκπαιδευτικά περιβάλλοντα.
32.	Τσέλιγκα Πολυξένη	Η διδακτική του ακορντεόν για αρχάριους ηλικίας 12 έως 18 ετών: Οργάνωση εκπαιδευτικού υλικού για τις τάξεις των Μουσικών Σχολείων	Κωνσταντίνος Ράπτης (επιβλέπων) Νατάσσα Οικονομίδου-Σταύρου Αθηνά Φυτίκα	Με την επικείμενη ερευνητική εργασία, θα επιχειρηθεί η διερεύνηση, η συγκριτική μελέτη και η κριτική επεξεργασία προγραμμάτων σπουδών και μεθόδων για τη διδασκαλία του ακορντεόν, τόσο στην Ελλάδα όσο και σε άλλες χώρες της Ευρώπης, με σκοπό τη διαμόρφωση και την πειραματική εφαρμογή μιας πρότασης διδασκαλίας, η οποία θα απευθύνεται σε μαθητές που ξεκινούν τη μουσική τους «θητεία», από την ηλικία των 12 ετών, ως μαθητές των Μουσικών Σχολείων της χώρας μας. Ως καθηγήτρια ακκορντεόν στα Μουσικά Σχολεία ήρθα αντιμέτωπη με τις εξής δυσκολίες: Στο ΦΕΚ 2858 Αριθμ. 203617/Δ2 Αναλυτικά Προγράμματα Σπουδών Μαθημάτων Μουσικής παιδείας για τα Μουσικά Σχολεία (Γυμνάσια, Λύκεια) δεν υπάρχει αναφορά στο ακορντεόν, επομένως δεν υπάρχει ένα θεσπισμένο πρόγραμμα διδασκαλίας για το όργανο (γεγονός που συνεπάγεται μεγάλη ασάφεια ως προς τον καθορισμό και προγραμματισμό της ύλης, καθώς και των εκάστοτε παιδαγωγικών, μαθησιακών και μουσικών στόχων). Επιπλέον, λόγω μη επίσημης «αναγνώρισης» του ακορντεόν από το Υπουργείο Πολιτισμού δεν υπάρχει προκαθορισμένη ύλη για κάθε επίπεδο (αυτά που ορίζονται στις «ωδειακές σπουδές» ως προκαταρκτική, κατωτέρα, μέση, ανωτέρα, πτυχίο ή δίπλωμα) και κατά συνέπεια δεν υπάρχει ούτε καθορισμένο υλικό στο οποίο θα μπορούσε να ανατρέξει ο διδάσκων, ούτε θεσπισμένη αντιστοιχία ανάμεσα σε αυτά τα επίπεδα και τις έξι τάξεις του Μουσικού Σχολείου (από την Α' γυμνασίου ως την Γ' λυκείου). Αν αναλογιστεί κανείς πως το ακορντεόν συνεχίζει να αντιμετωπίζεται ως αποκλειστικά «λαϊκό» όργανο σε κάποια ωδεία, μουσικές σχολές αλλά και μουσικά σχολεία, ακολουθώντας μια εσφαλμένη νοοτροπία όσον αφορά τις τεχνικές απαιτήσεις του οργάνου και την κατάρτιση, τόσο των διδασκόντων όσο και των μαθητών, προκύπτει επιτακτική η ανάγκη για την οργάνωση του εκπαιδευτικού υλικού, τη σύνταξη ενός προγράμματος διδασκαλίας ανά επίπεδο, την αντιστοίχιση του επιπέδου ανά τάξη και ως απόρροια όλων αυτών την κατασκευή μελλοντικά και μιας μεθόδου που θα ανταποκρίνεται και θα περικλείει αυτές τις προτάσεις.

33.	Χαλναρίδης, Χρήστος	Σύνθεση έργων που περιέχουν αυτοσχεδιασμό και διερεύνηση της λειτουργικότητας ενός σημειογραφικού μοντέλου	Γεώργιος Κυριακάκης (επιβλέπων) Πέτρος Βούβαρης Δανάη-Μαρία Στεφάνου	Επιχειρώντας να προσδιορίσω το ρυθμιστικό πλαίσιο μέσα στο οποίο εκδηλώνεται η δημιουργικότητα του ερμηνευτή όταν αυτός έρχεται αντιμέτωπος με μία παρτιτούρα ανοιχτής φόρμας, αναπτύσσω ένα πρωτότυπο συμβολικό σύστημα το οποίο επιτρέπει μια καθοδηγούμενη δημιουργική παρέμβαση. Οι σημειογραφικές παράμετροι που εφαρμόζονται προσφέρονται ως μια ουδέτερη διεπαφή κοινών σημείων για την μελέτη των αντιδράσεων απέναντί της. Η ανάλυση των δεδομένων εστιάζει στην άποψη των συμμετεχόντων όσον αφορά στο ρόλο τους ως συν-δημιουργοί και στον τρόπο με τον οποίο αυτός πραγματοποιείται. Πιο συγκεκριμένα, επιχειρείται η αναγνώριση των ποιοτικών χαρακτηριστικών της ερμηνείας κάθε ατόμου μέσα στο σύνολο και κάθε συνόλου χωριστά. Πραγματοποιήθηκαν δύο με τρεις πρόβες με την παρουσία μου ως παρατηρητή και μία συναυλία. Προσπάθησα να μην προπαγανδίσω την κάθε ερμηνεία παρά μόνο να προσφέρω επεξηγήσεις όσον αφορά στις εκτελεστικές πιθανότητες κάθε σημειογραφικού συμβόλου. Βιντεοσκοπήσεις και ηχογραφήσεις παρείχαν το βασικό αντικείμενο της μελέτης. Αποφάσισα να χρησιμοποιήσω την ψηφιακή καταγραφή και την μεταγραφή ως αναλυτική μέθοδο για την κατανόηση της πρόθεσης και της διαχείρισης του μουσικού λεξιλογίου εμπνευσμένος από την διαδεδομένη χρήση της στον χώρο της τζαζ και την εθνομουσικολογία. Κατάφερα να συγκρίνω ερμηνείες του ίδιου έργου από διαφορετικά σύνολα και διαφορετικές εκδοχές κάθε έργου από το ίδιο σύνολο. Εστίασα στον τρόπο με τον οποίο οι ερμηνευτές διαχειρίστηκαν το μουσικό υλικό, είτε αυτοσχεδίασαν είτε όχι, έτσι ώστε να καταλήξω σε κάποια συμπεράσματα σχετικά με την έκφραση και την αναλυτική σκέψη. Για να το καταφέρω αυτό, στα έργα μου παρουσίασα μια προσχέδια ιδέα και συνεπώς κάθε βήμα ανάπτυξής της γινόταν εύκολα αντιληπτό. Παράλληλα, για να επιβεβαιώσω ζητήματα που αφορούσαν στην αποτελεσματικότητα της παρτιτούρας, την ανατροφοδότηση και την αισθητική πραγματοποίησα ημιδομημένες συνεντεύξεις κατά τη διάρκεια των προβών και έπειτα, στοχεύοντας σε μια πιο ειλικρινή και άμεση αντίδραση των ερμηνευτών κατευθύνοντας την κριτική τους ανάλογα.
34.	Χολέβας Μιχαήλ	Makampedia: Μια ερευνητική και εκπαιδευτική πλατφόρμα	Σωκράτης Σινόπουλος (επιβλέπων) Λελούδα Στάμου Δήμητρα Κοκοτσάκη	Η Makampedia είναι μια βάση δεδομένων/βιβλιοθήκη που αποτελείται από Ταξίμια (αυτοσχεδιασμούς) και συνεντεύξεις δασκάλων (στο εν λόγω πεδίο) οι οποίες επικεντρώνονται στην μεταφορική γλώσσα της διδασκαλίας της τροπικότητας. Χρησιμοποιώντας μεταγραφή και ανάλυση αυτοσχεδιασμών ως ένα εργαλείο για εκμάθηση, διδασκαλία και έρευνα, δημιουργείται μια βάση δεδομένων που συγκεντρώνει εξέχοντες αυτοσχεδιασμούς και αποτελείται από συγχρονισμένες παρτιτούρες με ήχο, βίντεο, καμπύλη μελωδίας/χρόνου και διάφορα επίπεδα σχολιασμών και ανάλυσης. Τα διαφορετικά πεδία ανάλυσης και σχολιασμού θα ρίξουν φως σε διαφορετικές προσεγγίσεις αυτοσχεδιασμού και θα δώσουν πληροφορίες σε στοιχεία όπως τεχνική, κούρδισμα διαστημάτων, τροπική προσέγγιση και άλλα στοιχεία τα οποία διαφοροποιούνται ανάλογα με την ιδιοσυγκρασία του κάθε καλλιτέχνη. Η ανάλυση μεγάλης κλίμακας και η αντιπαράθεση διαφόρων επιπέδων της θα μας δώσει την δυνατότητα να αναγνωρίσουμε συσχετισμούς μεταξύ των παραμέτρων και να αποκωδικοποιήσουμε στυλιστικά στοιχεία. Η Makampedia ως ανοιχτή βιβλιοθήκη αναλύσεων, θα μας επιτρέψει να επιταχύνουμε την εκπαιδευτική διαδικασία στις βαθμίδες των πανεπιστημίων/κονσερβατορίων. Μέσω της διαδραστικής παρουσίασης μουσικών στοιχείων στους φοιτητές καθώς και με την ενεργώ συμμετοχή τους στην εκμάθηση και εφ' όσων οι αναλύσεις τους θα συμπεριλαμβάνονται στην βιβλιοθήκη μετά από μια διαδικασία αξιολόγησης. Μια προσέγγιση που στοχεύει όχι μόνο στην δημιουργία μιας πιο αποτελεσματικής εκπαιδευτικής διαδικασίας αλλά επιπλέον εστιάζει στην βιωσιμότητα της εκπαίδευσης τροπικής μουσικής ξεκινώντας από την πράξη για να κατασκευάσει θεωρητική μοντέλα εκπαίδευσης τροπικής μουσικής.